

EL FLOQUET DE NEU

Vet aquí que una vegada un petit floquet de neu va caure d'un arbre gran, molt gran... Havia nevat intensament tota la nit. Les carenes de les muntanyes semblaven enfarinades pertot arreu... i el petit floquet, al caure, es lamentava dient: *“Què faré ara tot sol?... Què n'estava de bé dalt de l'arbre!. Hi tenia companyia i ara sobre una roca freda aviat em moriré”*.

En Dídac s'ho estava mirant... Qui és en Dídac, preguntareu?. Es un infant rosset amb ulls blaus. Tindrà potser uns set anys. L'avi Pere l'ha portat als cims blancs i nevats, perquè pogués fruit d'aquest paisatge encisador. Viuen a la gran ciutat i enyoren, de quan en quan, aquestes petites escapades a la muntanya. En Dídac és un bon estudiant. Són les vacances de Nadal a l'escola... i està gaudint d'un merescut descans.

Us deia que en Dídac va sentir el floquet de neu, que es lamentava, i amb les seves petites manetes el va agafar. On podria posar-lo?... *“Pobre floquet, està sol!...”*. Ja està!... La mare li havia posat a la motxilla un got per beure aigua a la Font de la Cabreta... El posaria al got i se l'enduria a Barcelona.

–“No tinguis por, Floquet!, li va dir. Jo sóc el teu amic. Vindràs amb mi ens farem companyia”. I dit i fet. Va agafar el floquet de neu i el va posar en el got de plàstic blau, que duia a la motxilla. Fantàstic!, quina blancor, contrastant amb el blau del got!. Semblava un núvol en el cel diàfan i transparent. *“El posaré a la maleta del cotxe”*, va pensar en Dídac. I així ho va fer. Va posar got amb el floquet, al maleter.

En Dídac era un infant molt mogut i amunt i avall va passar tot el matí. Ara feia un ninot de neu, ara s'entretenia tirant boles. Després una estona passejant sota la mirada dolça i protectora de l'avi, que se sentia orgullós del seu primer net. Era el fill del Tonet. El Tonet era el gran de cinc germans, i ell i la Maria formaven una parella que, per l'avi, era exemplar. En Dídac creixia feliç en el si d'aquesta família.

Les hores passaven i arribà el moment de la marxa.

–“Dídac, ens cal retornar. El pare i la mare ens esperen. Cal baixar al poble a dinar”.

–“Jo voldria una estona més, avi; m'ho passo molt bé”.

–“Apa!, noi!, que no hagi de repetir-t'ho. Demà potser tornarem. Si fem enfadar a la mare, potser ens castigarà a tots dos i s'hauran acabat les excursions. Som hi!”.

En Dídac va anar cap el cotxe i va recordar el seu floquet de neu. A l'obrir el maleter, però, va tenir un trist ensurt. El floquet de neu no hi era... En comptes d'ell hi va trobar unes gotetes d'aigua cristal·lina i transparent. És clar!, amb l'escalfor del maleter, s'havia desfet i ara era aigua.

En Dídac va restar uns moments pensatiu... Què feia?. Li havia dit al floquet que seria el seu amic, no podia llençar aquella aigua. Seguir ser el floquet, encara que amb una altra forma. Tant se vall!, sóc el seu amic. M'emportaré l'aigua. I tal dit, tal fet. Va agafar el got amb molt de compte i va entrar amb ell al cotxe.

-“Anem, amic!, vine amb nosaltres a casa. Un amic és un amic i jo no puc abandonar-te!”.

-“Amb qui parles, Dídac?”, li preguntà l’avi.

En Dídac li va explicar a l’avi Pere tota la petita història, i, dels ulls envellits d’aquell home, va saltar una llàgrima de joia. Això era un infant amb fusta d’home com cal!. Fidel a la paraula, fidel a l’amistat.

En arribar a casa, la mare els esperava amb un bon dinar: macarrons amb samfaina. *“M’hi puc posar formatge, mare?”,* preguntà en Dídac. *“M’agrada tant!...”*.

-“És clar que sí!. L’avi m’ha dit que has estat obedient i bon minyó”.

-“Ara, explica què has fet”, va dir en Tonet.

I en Dídac, amb tota la innocència dels seus set anys, va explicar el ninot de neu, les boles esclafades... i el més important: la narració del floquet de neu.

-“És el meu amic, no me’l llencis, mare!; el vull conservar amb mi, l’hi he promès que no el deixaria”.

La mare li va donar una petita capseta de plàstic transparent i li va dir:

-“Posa’l aquí!, no et caurà i el podràs veure fàcilment, sense obrir la capseta”.

Un “gràcies, mare”, rubricat amb un petó, va ser l’agraïment que va brollar d’aquell cor d’infant il·lusionat.

Van anar passant els dies i en Dídac, fidel a la promesa al seu amic, conservava la capseta i parlava amb ella, i, amb tota la fantasia d’infant, li explicava com era Barcelona, la gran ciutat on ell vivia.

-“Tu no saps què és una ciutat, oi?”. Vas caure del cel, dels núvols, i, des de l’arbre on estaves, només veies muntanyes, arbres... la carretera i algun cotxe, el cel blau, el sol..., aquests éssers estranys per tu, que parlem i ens movem: els homes..., i poca cosa més. Ja veuràs què maca és Barcelona. Et portaré a passejar. Anirem al parc, a casa la tieta, a jugar amb els meus amics. En tinc molts d’amics, saps?... En Jordi, en Pere, l’Anna, en Marc. T’agradaria venir a l’escola?... Coneixeries a la senyoreta Montse. És molt bona, però s’enfada molt si parlem a classe i no treballem. Et portaré amb mi al pati, a la butxaca, i jugaràs a futbol amb mi. Jo sóc defensa. Tenim un porter molt bo i sempre guanyem...”.

I així van anar passant els dies en aquell petit poble d’Andorra, i va arribar el dia del retorn.

-“Apa!, som hi!, carreguem el cotxe... i cap a Barcelona”.

Ja tenim en Dídac i la seva capseta a la butxaca, preparat per iniciar el camí, però alguna cosa el preocupava. Potser el floquet voldria veure una altra vegada els arbres nevats i acomiadar-se dels seus germans blancs...